

Po pesku studenci šumljajo
s penečo srebrno vodó
in ribice v njih se igrajo
in gledajo v plavo nebo.

In ptice po gozdu molčijo,
le cvrček prijazno cvrči;
iz turna pa zdravomarijo
bron milo k molitvi doni.

Odkrije ratáj se in moli:
»Marija, studenec dobrot,
ozri iz nebes se tu doli,
usmili se grešnih sirot!«

Na maternih prsih raduje,
v obraz se ji dete smehlja,
po luni ročice steguje,
imeti jo hoče z neba.

Veselo prepevajo žnjice
z jeklenimi srpi domú,
jim sije, leskeče na lice
večernica, zvezda miru.

Zakaj bi le pesmi ne pele,
ki skrb in bridkosti moré,
ki delajo dni jim vesele,
ki v srce iz srca doné?

Ko sonce se zadnje bo skrilo,
ogrnila smrt nam oko:
Kakó se bo petje glasilo,
od petja se treslo nebo!

Sirota

Zunaj veter brije,
plan in gôro krije
črna noč.
Jadno dete kliče
iz grobov mrličé
na pomoč.

Mati mu umrla,
ôča v grob zaprla
bela smrt.
Samo je ostalo,
tužno pribežalo
v božji vrt.

»Zlata mama moja,
glej, sirota tvoja
tu stoji;
nima kaj obleči,
nima kam se vleči,
glad pretí.

Vzemi mene k sebi,
dobro je pri tebi,
mamica!
Nimam druge mame,
da bi ona name
gledala.«

Dete se sklonilo,
vleglo na gomilo
k mamici.
Zarja rumenila,
ni ga prebudila
v posteljici.

Roža med trnjem

»Kaj pa ti sama tukaj stojiš,
cvetica krasna, cvetica mila!
V trnju bodečem kvišku moliš
belo obličje, pisana krila?

Kadar te vidim, točim solzé,
dete nesrečno, trikrat gorjé ti!
Pikalo trnje bo te v srcé,
morala bodeš rano umreti.